

Naslov originala
Roberto Saviano
La paranza dei bambini

Questo libro è stato tradotto grazie ad un contributo
del Ministero degli Affari Esteri e della Cooperazione
Internazionale Italiano.

Ova knjiga je prevedena zahvaljujući doprinosu za prevod
dodeljenom od strane italijanskog Ministarstva za spoljne
poslove i međunarodnu saradnju.

Copyright © 2016 Roberto Saviano
Copyright © 2018 za srpski jezik Kosmos izdavaštvo, Beograd
All rights reserved

ROBERTO SAVIJANO

PIRANE

GOLOBRADI BOSOVI NAPULJA

Sa italijanskog prevela
Gordana Subotić

*Počivšim krivcima.
Njihovoj nedužnosti.*

Kamora – Dečja grupa

MAHARADŽA	Nikolas Fjorilo
BRIJATORE	Fabio Kapaso
TUKAN	Masimo Rea
ZUBIĆ	Đuzepe Ico
ZMAJ	Luidi Strijano
LILIHIP	Vinčenco Espozito
MLITAVI	Čiro Soma
KOŠTOREKO	Vinčenco Espozito
DRON	Antonio Starita
KEKSIĆ	Eduardo Čirilo
PALIDRVCE	Agostino de Roza

Tamo gde ima dece, tu je zlatno doba.

NOVALIS

Prvi deo

MREŽA DOLAZI S MORA

Reč paranca potiče s mora.*

Ko se na moru rodi, ne poznaje samo jedno more. Obuzet je morem, nakvašen, zaposednut, potčinjen moru. Može da se drži podalje od njega do kraja života, ali ostaće natopljen. Ko se na moru rodi, zna da postoji tegobno more, more dolazaka i odlazaka, more kanalizacionih ispusta, more koje te ograđuje. Prljavština i način bekstva, more nepremostiva prepreka. Postoji noćno more.

Noću se izlazi u ribolov. Mastiljava tmuša. Kletve i nijedna molitva. Tišina. Samo bruj motora.

Dve barke se udaljavaju, male i mokre, toliko pretovarene feralima da bezmalo tonu. Jedna ide levo, druga desno, s feralima uperenim napred ne bi li pokrenule ribe. Ribarski ferali. Zaslepljujuća svetla, struja iz slane vode. Silovita svetlost koja bez trunke milosti prodire u vodu i stiže do dna. Zastrašujuće je videti morsko dno, to je kao da gledaš nešto gde se sve završava. I to je sve? Ta gomila kamenja i peščani sprud pokriveni čitavim ovim beskrajem? Samo to?

Paranca je naziv barke što u ribarenje ide svetlošću zasenjujući ribu. Novo sunce je na struju, svetlost zauzima vodu, ovladava njome, a ribe idu za njom, pune pouzdanja. Uzdaju se u život, bacaju se otvorenih usta, vođene nagonom. Uto se širi mreža koja ih opkoljava, ubrzano; okca joj okružuju čitavo jato, opkoljavaju ga.

* It.: *paranza* – ribarska mreža; u napolitanskom kamorističkom žargonu može označavati grupu barki koje prevoze krijumčarenu robu ili naoružanu grupu u okviru Kamore. U ovoj knjizi su, zavisno od konteksta, korišćena sva tri izraza. (Prim. prev.)

Onda se svetlost zaustavlja, kao da je napokon dostižna ustima širom otvorenim. Sve dok ribe ne počnu da se tiskaju mrdajući perajima u potrazi za prostorom. Voda kao da se pretvorila u baru. Odbijaju se jedna od druge, sudaraju se dok se udaljavaju, udaraju u nešto što nije ni meko kao pesak, no nije ni stena, nije tvrdo. Izgleda ranjivo, ali savladati se ne može. Praćakaju se gore-dole, gore-dole, levo-desno, pa opet levo-desno, ali sve manje.

A svetlost gasne. Riba se izvlači, more se namah zbog nje diže, kao da se samo dno u nebo uspinje. To su samo mreže koje naviše vuku. Vazduhom zagušena, usta se otvaraju u male očajničke krugove, škrge im posustaju nalik plikovima raspuklim. Svršila se trka ka svetlu.

Zagovnavanje

- Ti to mene gledaš?
- Jok, nemoj da se ložiš!
- Ma, šta si zinuo?
- Slušaj, ortak, ti si to mene pomešô s nekim! Ni nakraj pameti mi nisi.

Renatino je bio okružen dečacima, već neko vreme su ga gurkali ka sredini kruga, ali kad se osvrnuo, već su ga bili skroz potisnuli. Pogled je teritorija i otadžbina, gledati nekoga isto je kao da mu u kuću bez dopuštenja ulaziš. Zuriti u nekoga ravno je napadu. Ne odvratiti pogled izraz je moći.

Zauzeli su središte trga. Mali trg okružen potkovicom kuća, s jednom jedinom ulicom koja vodi do njega, jednim jedinim kafeom na uglu i jednom palmom koja je sama imala moć da tom trgu udahne draž egzotike. Ta biljka posađena u nekoliko kvadratnih metara zemlje preobražavala je izgled pročelja, prozora i kapija, kao da je s daškom vetra stigla s Trga Belini.

Nijednom od njih nije bilo više od šesnaest godina. Približavali su se dišući jedni u druge. Spremni za izazov. Licem u lice, gotovi čelom jedan drugog da raspale po nosu da se nije umešao Brijatore. Ubacio se između njih, kao zid koji označava granicu.

– A ti baš nećeš da umukneš! Još pričaš! Ajde, dole gledaj.

Renatino od sramote nije mogao da spusti pogled, ali da je mogao da se izvuče iz te neprilike nekim pokornim gestom, rado bi to učinio. Pognuo bi glavu, čak kleknuo. Bilo ih je mnogo na jednog: kodeks časti ne važi kad nekog treba olešiti. Napolitanski izraz *vattere*, „olešiti“, ne može se jednostavno prevesti

kao „istući“. Kao u svim živopisnim jezicima, olešiti je glagol koji prevazilazi svoje značenje. Oleši te majka, isprebija te policija, oleše te otac ili deda, istuče te nastavnik u školi, oleši te devojka ako si predugo gledao u neku drugu.

Ako nekog treba da olešiš, uradićeš to iz sve snage, istinski ozlojeđen i bez pravila. I pre svega sa izvesnom dvosmislenom prisnošću. Olešiš onoga koga poznaješ, a neznanca prebiješ. Olešiš onoga ko ti je blizak po mestu s kojeg je potekao i po kulturi, poznanika, nekoga ko je deo tvog života; prebiješ onoga s kim nemaš ništa.

– Lajkovao si sve Leticijine slike. Svaku si prokomentarisao, i još me gledaš kad dođem ovamo na trg? – optužio ga je Nikolas. Dok je govorio, kao bubu ga je prikovao pogledom crnih očiju nalik čiodama.

– Ja tebe ni pogledao nisam. A Leticija ako kači slike, onda ja mogu da ih komentarišem i stavim da mi se sviđaju.

– I ti misliš da ne treba da te olešim?

– E, popeo si mi se na onu stvar, Nikolase.

Nikolas stade da ga gurka i čuška: Renatino se saplita o stopala onih pored sebe i naletao na njih ispred Nikolasa, odbijajući se kao kugla što se odbija od stranica bilijarskog stola. Brijatore ga odgurnu ka Zmaju, koji ga jednom rukom zgrabi i odbaci ka Tukanu. Ovaj napravi pokret kao da će ga udariti glavom, ali onda ga gurnu nazad ka Nikolasu. Nešto su drugo imali u planu.

– Ej, šta to radite, koji moj! Ej!!!

Glas mu je bio kao u životinje, štaviše, kao u isprepadanog šteneta. Ponavljao je jedan te isti zvuk nalik molitvi za spasenje: – Ej!!!

Odsečan zvuk. Jedno grleno „ej“, majmunsko i očajničko. Poziv u pomoć potpis je na priznanju sopstvenog kukavičluka, a on se nadao da će taj uzvik biti shvaćen kao molba, te da neće morati da se ponižava i otvoreno da moljaka.

Unaokolo niko ništa nije preduzimao, devojke se razidoše kao da se sprema spektakl kojem one ne žele i ne mogu da prisustvuju. Oni koji su ostali, uglavnom su se ponašali kao da ih nema, iako su vrlo pažljivo pratili događaje, ali bili su spremni

da se zakunu – ako ih ko bude pitao – kako su sve vreme zurili u ajfon i ništa nisu videli.

Nikolas se brzo obazre po malom trgu, pa obori Renatina grubo ga odgurnuvši. Ovaj pokuša da ustane, no Nikolas ga udarcem stopala u grudi ponovo sruši na tlo. Četvorka ga opkoli.

Brijatore ga dohvati za obe noge u visini gležnjeva. Svaki čas mu je jedna, pa druga izmicala, kao jegulja koja pokušava da se baci uvis, no on bi svaki put izbegao Renatinov očajnički pokušaj da ga šutne u lice. Onda mu je lancem sputao noge, jednim od onih laganih za vezivanje bicikla za stubić.

– Čvrsto! – reče pošto je zaključao katanac.

Tukan mu je vezao ruke metalnim lisicama presvučenim crvenim krznom – mora da ih je našao u nekom seks-šopu – i šutirao ga u bubrege da ga smiri. Zmaj mu je držao glavu sa izvesnom prividnom nežnošću, kao bolničari kad unesrećenom stavljaju Šancovu kragnu.

Nikolas je spustio pantalone, okrenuo leđa Renatinu, pa čučnuo tačno iznad njegovog lica. Brzim pokretom ga je uhvatio za vezane ruke kako bi mogao da mu se olakša posred lica.

– Šta misliš, Zmaje, da li seronje jedu govna?

– Ja bih rekao da jedu.

– Evo ga ide... prijatno ti bilo.

Renatino se otimao i urlao, ali kad je ugledao smeđu masu gde izlazi, namah je začutao. Stisnuo je usne, nabrao nos, pa iskrivio lice zatežući mišiće u nadi da će ga pretvoriti u masku. Zmaj ga je čvrsto držao za glavu i pustio ga je tek kad mu se prvo sledovanje sručilo na lice. Učinio je to samo da se ne bi isprljao. Renatino stade da okreće glavu levo-desno kao pomahnitao, pokušavajući da se oslobodi govanceta koje mu se smestilo tačno između nosa i gornje usne. Kad je uspeo da ga se oslobodi, Renatino u očajanju zavapi: – Eeej!

– Momci, stiže drugi deo... držite ga čvrsto.

– Sunce ti, Nikolase, koliko si ti to jeo...

Zmaj ponovo uhvati Renatina za glavu, opet onako bolničarski.

– Džukele! Ej!!! Ej!!! Džukele!!!

Urlao je, nemoćan, pa začutao čim je video kako drugi deo izviruje iz Nikolasovog anusa. Dlakavo tamno oko koje je, dva-put se zgrčivši, presekleo zmijoliki izmet na dva nejednaka zao-bljena dela.

– Alo, zakači me, Niko.

– Zmajče, da nećeš i ti malo tiramisua od govana?

Drugi deo pade Renatinu na oči. Čim je osetio da je Zmaj sklonio ruke, stade mahnito da okreće glavu sve dok ga ne protresoše nadražaji na povraćanje. Nikolas uto posegnu za rubom Renatinove majice, pa obrisu zadnjicu, ali brižljivo, bez žurbe.

Onda ga ostaviše tako.

– Renatino, treba da zahvališ mojoj majci, je l' znaš zašto? Zato što me dobro hrani, jer da sam jeo ono što kuva tvoja keva kamenjarka, sad bih te pošteno istuširao govnama.

Razleže se smeh. Smeh koji im je sagoreo sav kiseonik u ustima, od kojeg su se gušili. Sličan njakanju Lučinjola iz *Pinokija*. Najbanalniji prostački smeh. Smeh dečurlije, razmetljiv i bahat, praćen izvesnom ulagivačkom mimikom. Skinuše Renatinu lanac s gležnjeva, oslobodiše ga lisica: – Zadrži ih, poklanjam ti ih.

Renatino se uspravi u sedeći položaj, stežući one lisice pre-svučene krznom. Ostali se udaljiše, odoše s malog trga galameći i uzjahujući svoje motocikle. Pokretni tvrdokrilci, bez razloga su ubrzavali. A zatim kočili da se ne bi sudarali jedni s drugima. U trenu nestadoše. Samo je Nikolas do poslednjeg trenutka zurio svojim crnim čiodama u Renatina. Dašak vetra razbarušio mu je plavu kosu, koju će, pre ili kasnije, kako je odlučio, ošišati na nulu. Uzjaha motocikl iza vozača, a zatim se odvezoše s malog trga, pretvarajući se u crne obrise.

Novi maharadža

Forčela je deo istorije. Organizam iz pradavnog doba. Živi organizam.

Značenje tog imena skriva se u njenim uličicama nalik borama što su je izbrazdale kao lice išibano vetrom. Forčela.* Rastoka i raskršće. Nepoznanica koja ti uvek pokazuje odakle da kreneš, ali nikad kuda se stiže i da li se stiže. Put-simbol. Smrti i vaskrsnuća. Dočekuje te golemim portretom Svetog Đenara naslikanim na zidu, koji te s pročelja jedne kuće gleda kako ulaziš i svojim očima što sve razumeju podseća te da nikad nije kasno ponovo se podići, da se uništenje, kao lava, može zaustaviti.

Forčela je priča o novim počecima. Iz novih gradova u starim gradovima, iz novih gradova koji postaju stari. O gradovima bučnim i uzavrelim, podignutim od tufa i vulkanskog kamena. Od kamena koji podupire svaki zid, obeležava svaki put i sve menja, čak i ljude koji su taj materijal oduvek obrađivali. Štaviše, gajili su ga. Zato što se kaže da se vulkansko kamenje gaji, kao da su to čokoti vinove loze koje valja zalivati. Kamenje koje se iscrpljuje, jer gajiti kamen znači trošiti ga. U Forčeli je i kamenje živo, i ono diše.

Građevine su pribijene jedne uz druge, balkoni se u Forčeli zaista ljube. I to sa strašću. Čak i kad ih ulica deli. Ako ih ne spajaju konopci s prostrtim rubljem, onda se rukuju glasovi, dozivaju se ne bi li jedni drugima rekli da je ono što se dole pruža nije asfalt, već reka premošćena nevidljivim mostovima.

* It.: račva, raklja, ali i jadac. (Prim. prev.)

Kad god bi prošao pored Međaša* u Forčeli, Nikolas bi osetio istu radost. Setio bi se kako su dve godine ranije – iako se činilo da je to bilo pre sto godina – išli u krađu božićne jelke u Umbertovom prolazu, a onda je doneli pravo ovamo, sa svetlucavim kuglama, koje više nisu svetlucale jer su ih iščupali iz struje. Tako ga je zapazila Leticija, koja je tog jutra, uoči Badnjeg dana, izašla iz kuće, pa skrenuvši za ugao, ugledala vrh jelke, kao u onim bajkama u kojima uveče poseješ seme, a kad izađe sunce – eto gde je izraslo drvo koje dodiruje nebo. Tog dana ga je poljubila.

Po jelku je otišao prethodne večeri, sa celom svojom grupom. Izašli su iz kuće čim su im se roditelji povukli na spavanje, pa su je, preznojavajući se od napora, natovarili na ramena naivčina iz svoje grupe, gledajući da ne prave buku i psujući u po glasa. Onda su je vezali za motocikle: Nikolas, Koštoreko, Brija-tore i Zubić napred, a ostali pozadi da drže jelku odignutu s tla. Pre toga je bio pljusak, te su na jedvite jade motociklima prelazili preko kaljuga i pravih bujica koje su izbijale iz kanalizacionih otvora. Imali su motore, ali ne i dovoljno godina da smeju da ih voze, no oni su se naučeni rodili, kako su govorili, te su se snalazili bolje i od starijih od sebe. Međutim, na tom vodenom filmu nije bilo lako. Nekoliko puta su se zaustavili da predahnu i nameste užad, ali na kraju su uspeali. Uspravili su drvo u četvrti, doneli ga među kuće i ljude. Tamo gde je trebalo da stoji. Onda su, po podne, došli policajci iz interventne da ga vrate, ali tada više nije ni bilo važno. Poduhvat je uspeo.

Nikolas uz osmeh ostavi Međaš iza sebe i zaustavi se ispred Leticijine kuće. Hteo je da je odvede u lokal. Ona je, međutim, već bila videla postove na *Fejsbuku*: slike Renatina umazanog govnomima i tvitove prijatelja koji su objavili njegovu bruku. Leticija je poznavala Renatina i znala je da se loži na nju. Njegov jedini greh bilo je to što je lajkovao neke njene fotografije pošto

* It.: *cippo* (čipo), gomila kamenja (pogrešno nazvanog „međaš“), koje je bilo deo gradskih zidina starogrčkog Neapolisa. (Prim. prev.)

ga je ona prihvatila za prijatelja: u Nikolasovim očima – neoprotivna krivica.

Nikolas je došao pred njenu kuću, ali nije pozvonio na interfon. Interfon je sredstvo koje koriste samo poštar, saobraćajac, policajac, bolničar iz hitne pomoći, vatrogasac i neki neznanac. A kad treba da pozoveš devojkicu, majku, oca, prijatelja, komšiniću koja ima pravo da se oseća delom tvog života, prodereš se: ionako je sve širom otvoreno, pa ako te ne čuju, to nije dobar znak – nešto se desilo. Nikolas je odozdo dozivao iz sveg glasa: – Leti! Leticija! – Prozor Leticijine sobe nije bio okrenut ka ulici, već ka nekakvom atrijumu do kojeg svetlost nije dopirala. Prozor okrenut ka ulici u koji je gledao Nikolas osvetljavao je dugačko odmoriste, zajednički prostor nekoliko stanova. Oni koji su se peli stepeništem u zgradi pokucali bi Leticiji i ne čekajući da otvori vrata. Pokucali bi i nastavili da se penju: to je bila šifra. „Zovute.“ Kad bi Leticija otvorila vrata i pred njima nikog ne bi zatekla, znala je da je onaj ko je traži dole na ulici. Ali tog dana Nikolas se toliko dernjao da ga je čula u svojoj sobi. Na kraju je izašla na odmoriste, pa se, provirivši kroz prozor, obrecnula: – Možeš slobodno da se čistiš. Ja nikud ne idem.

– Daj, siđi, požuri.

– Neću da siđem.

Tako je to u gradu. Svi znaju da se svađaš. Moraju da znaju. Svaka uvreda, svaki povišen ton i vika odjekuju između kamenih ulica, naviknutih na čarke među ljubavnicima.

– Šta ti je Renatino skrivio?

Nikolas je upita, između neverice i likovanja: – Već je stigla vest?

U suštini, dovoljno mu je bilo da čuje kako je njegova devojkica obaveštena. Gestovi jednog ratnika prenose se od usta do usta, o njima se priča, a zatim prerastaju u legendu. Gledao je Leticiju na prozoru i znao je da odjek njegovog poduhvata i dalje živi između njih, u okrnjenom malteru, između aluminijumskih prozora, oluka, terasa i još više, između antena i satelitskih tanjira. I dok ju je gledao, naslonjenu na prozorski ispust, kose

još ukovrdžane posle tuširanja, stigla mu je poruka od Agostina. Poruka hitna i tajanstvena.

Tako se okonča njihova rasprava. Leticija ga je videla kako se penje na motocikl i odlazi uz škripu guma. Minotaur: pola čovek, pola točkovi. U Napulju – voziti znači svuda se provući; ne postoje prepreke, jednosmerne ulice, pešačka ostrva. Nikolas je krenuo da se pridruži ostalima u *Novom maharadži*, lokal u Pozilipu. Ogroman lokal s velikom terasom koja gleda na zaliv. Lokal je mogao da se izdržava samo zahvaljujući toj terasi, koju su iznajmljivali za svadbe, prve pričesti, razne proslave. Nikolasa je odmalena privlačilo to belo zdanje što se izdizalo nasred jedne stene u Pozilipu. *Maharadža* mu se sviđao zato što je bio drzak. Priljubljen uz školje kao neosvojiva tvrđava, sve je na njemu bilo belo – prozori, vrata, čak i prozorski kapci. Gledao je na more s veličanstvenošću kakvog grčkog hrama, sa svojim snežnobelim stubovima koji kao da su izranjali iz vode na ramenima držeći upravo tu terasu na kojoj je Nikolas zamišljao ljude kakvima je i sâm želeo da pripada.

Nikolas je odrastao prolazeći pored njega, posmatrajući niz motora i kola parkiranih napolju, diveći se ženama, muškarcima, eleganciji i razmetljivosti, samom sebi obećavajući kako će ući tamo po svaku cenu. Bila je to njegova ambicija, san kojim je zarazio prijatelje, a oni su mu posle nekog vremena prikačili to ime – *Maharadža*. Kad bi mogao da uđe, ne kao konobar ili tako što će mu neko učiniti uslugu, kao da kaže: „Napravi jedan krug i čisti se“. On i ostali želeli su da budu gosti, možda čak i oni najcenjeniji. Koliko godina bi mu trebalo, pitao se Nikolas, da bi mogao dopustiti sebi da provede večer i celu noć na toj terasi? Šta treba da preduzme kako bi to postigao?

Ni mašta ne može da pobedi vreme, jer čak i kad zamišljaš kako ćeš, budeš li štedeo narednih deset godina, pa još osvojio premiju u nekoj nagradnoj igri, uz malo sreće i dajući sve od sebe, možda... Ali Nikolasov otac imao je platu profesora fizičkog, a majka mu je držala malu radnju za pranje i peglanje. Da bi prešao put koji su utrli ljudi njegove sorte i ušao u *Maharadžu*,

trebalo bi mu beskrajno mnogo vremena. Ne. Nikolas je to morao odmah da izvede. U petnaestoj godini.

I sve je bilo jednostavno. Kao što su uvek najjednostavnije one važne odluke posle kojih nema povratka. To je paradoks svakog naraštaja: odluke koje se mogu menjati upravo su one najrazboritije, promišljene i odmerene. One neopozive donose se u trenutku, podstaknute nagonom, i bez otpora se prihvataju. Nikolas je radio ono što su radili svi njegovi vršnjaci: popodneva je provodio sedeći na motociklu ispred škole, praveći selfije, bio je opsednut patikama – za njega su uvek bile dokaz da je čovek koji čvrsto obema nogama stoji na zemlji, bez tih patika ne bi se ni osećao kao ljudsko biće. Onda je jednog dana pre nekoliko meseci – krajem septembra – Agostino razgovarao s Kopakabonom, važnim čovekom Strijanovih iz Forčele.

Kopakabana je prišao Agostinu zato što su rođaci: Agostinov otac je bio njegov bratučed, to jest rođak u prvom kolenu.

Agostino je odmah posle škole otrčao kod svojih prijatelja. Stigao je sav zajapuren, lica manje-više iste jarke boje kakve mu je bila i kosa. Izdaleka je izgledao kao da se od vrata naviše zapalio, te ga nisu džabe zvali Palidrvce. Zadihan, sve im je ispričao, od reči do reči. Nikad neće zaboraviti taj trenutak.

– Je l' vam jasno ko je to?

Istini za volju, momci su ga znali samo po čuvenju.

– Ko-pa-ka-ba-na! – sricao je. – Glava porodice Strijano, četvrta generacija. Kaže da mu treba pomoć, trebaju mu momci. I dobro plaća.

Niko nije bio naročito oduševljen. Ni Nikolas ni ostali iz grupe u tom zločincu nisu gledali heroja kakve su nekada u takvima gledali dečaci sa ulice. Nimalo ih nije zanimalo kako neko dolazi do para, važno je bilo imati ih i razmetati se njima, važno je bilo imati kola, garderobu, satove, biti poželjan u očima žena i predmet zavisti u očima muškaraca.

Samo je Agostino znao nešto više o Kopakabani, koji je nadimak dobio po hotelu kupljenom na jednoj plaži Novog sveta. Imao je ženu Brazilku, decu Brazilčice i brazilsku drogu. Veliki

je postao zato što je ostavljao utisak – i ostavljao ljude u uverenju – da u svom hotelu može da ugosti koga god hoće: od Maradone do Džordža Klunija, od Ledi Gage do Drejka, a onda je postavljao na *Fejsbuk* slike s njima. Mogao je da iskoristi lepote onoga što je posedovao da dovede bilo koga. Zahvaljujući tome, postao je „najprimetniji“ pripadnik Strijanovih, porodice koja je imala velike poteškoće. Kopakabana nije morao ni da ga vidi kako bi zaključio da mogu da rade za njega. Već tri godine je, posle hapšenja don Feličana Strijana Plemenitog, bio jedini gazda Forčele.

On je dobro prošao u sudskom procesu protiv Strijanovih. Veći deo onoga za šta su optužili organizaciju dogodio se dok je Kopakabana bio u Brazilu, te je uspeo da izbegne optužbu za zločinačko udruživanje, najopasnije za njega i takve kao što je on. Oslobođen je na prvostepenom sudu. Tužilaštvo će uložiti žalbu, što znači da je Kopakabani dogorelo do nokata, da je morao da krene od početka, nađe nove momke kojima će poveriti neke poslice i pokazati da je izdržao udar. Njegovi momci, njegova grupa, Kapelonijevi, bili su dobri, ali nepredvidljivi. Tako je to kad se previše brzo popneš previsoko, ili bar misliš da si se popeo. Njihov kapo, Beli, doveo ih je u red, ali svaki čas je bilo pucnjave. Kapelonijevi su umeli samo da potežu oružje, umesto da pokrenu neki posao. Za ovaj novi početak bio mu je potreban mekši materijal. Ali koga da uzme? I koliko će mu para tražiti? Koliko će imati na raspolaganju? Posao i sopstveni novac ne valja mešati: jedno je kapital za ulaganje, a drugo je novac koji vadiš iz sopstvenog džepa. Da je Kopakabana prodao samo jedan deo svog hotela u Južnoj Americi, mogao je da plaća pedesetoricu ljudi, ali to je bio njegov novac. Da bi ulagao u posao, trebao mu je novac klana, a klan je bio kratak s kešom. Forčela je bila na nišanu, tužilaštvo, televizijske emisije, pa čak i političari – svi su se bavili tom četvrti. Loš znak. Kopakabana je sve morao ponovo da izgradi: nije bilo više nikoga ko će voditi posao u Forčeli. Organizacija se raspala.

Onda je otišao kod Agostina: gurnuo mu je tablu hašiša pod nos, odmah, bez razmišljanja. Agostino je bio izašao iz škole kad

ga je Kopakabana pitao: – Jednu 'vaku tablicu, za kol'ko moš da rasturiš? – Rasturanje je bilo prvi korak za one koji su hteli da postanu dileri, mada ih je dug put delio od te titule; rasturati šit znači prodavati hašiš prijateljima, rođacima, poznanicima. Marža na zaradu je vrlo niska, ali u takvoj prodaji praktično nema rizika.

Agostino je bubnuo: – Tja, mesec dana.

– Mesec dana? Ovo treba da ti nestane za nedelju dana.

Agostino je tek bio dorastao do dozvole za vožnju motokla, a upravo to je zanimalo Kopakabanu. – Dovedi mi sve svoje prijatelje koji su voljni malo da zasuču rukave. Sve drugare iz Forčele, one koji vise ispred lokala u Pozilipu. Dosta je bilo češanja jaja ispred lokala, a?

Tako je sve počelo. Kopakabana im je zakazivao sastanke u jednoj zgradi na ulazu u Forčelu, ali nikad se nije tamo pojavljivao. Umesto njega je dolazio jedan brz na jeziku, ali malo spore pameti, kojeg su zvali Alvaro zato što je ličio na Alvara Vitalija.* Imao je pedesetak godina, ali je izgledao mnogo starije. Skoro nepismen, više vremena je proveo u zatvoru nego na ulici: robijao je kao vrlo mlad, u vreme Kutola i Nove porodice, robijao je i u vreme dugog sukoba između kartela iz četvrti Sanità i Forčela, Močerinijevih i Strijanovih. Bio je i spekijetista.** Živeo je s majkom u nekom suterenu, nikad ništa nije postigao, te su mu davali neku crkavicu i povremeno mu slali neku jugoslovensku prostitutku, s kojom se sastajao pošto bi majku poslao u komšiluk. Ali Kopakabana je imao poverenja u njega. Alvaro je bio pouzdan: vozio ga je kolima, isporučivao pogače hašiša Agostinu i ostalim momcima.

Alvaro im je pokazao gde treba da rade. Stan u kojem su držali table nalazio se na poslednjem spratu. A trebalo je da prodaju obavljaju dole u haustoru. Nije bilo kao u Skampiji, gde

* Italijanski glumac poznat po ulogama u Felinijevim filmovima. (Prim. prev.)

** Pripadnik ili saradnik Kamore koji obavlja nadzor nad žrtvom i ukazuje oružanoj grupi na njeno kretanje. (Prim. prev.)

postoje kapije i barijere, ništa slično. Kopakabana je želeo slobođniju prodaju, s manje zaštitnih mera.

Njihov zadatak bio je jednostavan. U štek bi stigli malo pre početka prodaje kako bi nožem isekli table na komade različite veličine. Alvaro bi im se pridružio, i sâm je pravio kuglice ili table od deset, petnaest ili pedeset evra. Potom bi tako isečen hašiš umotali u aluminijumsku foliju, spreman za prodaju; travu su pak stavljali u kesice. Klijenti su ulazili u haustor motociklima ili peške, platili i odlazili. Bio je to bezbedan mehanizam zato što je četvrt mogla da računa na stražare koje je plaćao Kopakabana i na određen broj ljudi koji su ih upozoravali kad bi, patrolirajući ulicama, ugledali policiju, karabinijere ili one iz finansijske policije u civilu ili uniformi.

Radili su to posle škole, ali ponekad ne bi ni otišli u školu, budući da su im plaćali po učinku. Tih pedeset ili sto evra nedeljno mnogo toga je promenilo. I imali su samo jedno odredište: *Fut loker*. Opsedali su tu prodavnicu. Upadali su na juriš, kao da su naumili da je osvoje, a onda bi se, kako pređu prag, razmyleli. Kupovali su po deset-petnaest majica odjednom. Tukan ih je oblačio jednu preko druge. *Just do it. Adidas. Najki*. Logotipi su nestajali u sekundi zamenjeni drugima. Nikolas je odjednom kupio tri para „džordanki“. Poluduboke, bele, crne, crvene, dovoljno je bilo da je na njima silueta Majkla Džordana kako zakucava jednom rukom. I Brijatore se bio bacio na patike za basket, on je hteo zelene, s fosforescentnim đonom, ali kako ih je uzeo u ruke, Lilihip ga je zaustavio jednim: – Zelene? Šta si ti, neki peško? – te ih je Brijatore ostavio, pa zagnjurio u bejzbol jakne. *Jenkis i Red soks*. Po pet jakni od oba tima.

I tako su, malo-pomalo, svi momci koji su visili ispred *Novog maharadže* počeli da rasturaju. Zubić je pokušao da ostane izvan toga, istrajao je mesec-dva, no onda je počeo da prodaje pomalo na gradilištu na kojem je radio. Lilihip je rasturao šit u teretani. I Brijatore je zavrnuo rukave za Kopakabanu, on bi uradio bilo šta što Nikolas traži od njega. Tržište nije bilo ogromno kao osamdesetih i devedesetih: sve je tada završavalo u Sekondiljanu, a

zatim se tržište izmestilo izvan Napulja, u Melito. Ali sada se vraćalo u istorijski centar grada.

Alvaro ih je svake nedelje sazivao i plaćao im: ko više proda, dobije više novca. Uvek su uspevali da zarade malo više radeći i izvan ulica na kojima su rasturali, ili bi nasamarili kakvog imućnog ili ne baš bistrog prijatelja. Ali ne u Forčeli. Tamo su cena i količine bili strogo određeni. Nikolas je radio svega nekoliko smena zato što je snabdevao ljude na zabavama, kao i učenike svog oca, ali počeo je stvarno dobro da zarađuje tek kad je osvojio svoju školu, Umetničku gimnaziju. Nema kome nije prodavao. U učionicama kad izađe profesor, u fiskulturnoj sali, po hodnicima, na stepeništu i po klozetima. Svuda. A cene su rasle s večernjim vannastavnim aktivnostima. Samo što je zbog toga morao da prisustvuje i političkim debatama. Jednom prilikom se potukao zato što je na nekom skupu izjavio: – Ja mislim da je Musolini bio ozbiljan čovek, ozbiljni su svi oni koji ulivaju poštovanje. Čak mi se i Če Gevara sviđa.

– Ti Čea ne bi smeo ni da pomeneš – oglasio se jedan dugokosi u razdrljenoj košulji. Dohvatili su se, pa stali da vuku jedan drugog, ali Nikolasa je bolelo uvo za tog fićfirića iz Ulice mile, koji nije ni išao u njegovu školu. Šta je taj mogao da zna šta znači biti ozbiljan. Ako živiš u Ulici mile, poštovanje stičeš samim rođenjem. Ako si iz nižih slojeva Napulja, poštovanje moraš da zaslužiš. Taj drug je pričao o moralnim kategorijama, ali za Nikolasa, koji je video samo nekoliko Musolinijevih fotografija i snimaka na televiziji, tako nešto nije postojalo, te mu je udarcem glavom razbio nos, kao da kaže: „Evo, ja ću da ti objasnim, izdrkanko, da istorija ne postoji“. Pravedni i nepravedni, dobri i loši. Svi su isti. Na zidu svog naloga na *Fejsbuku* Nikolas ih je sve poređao: Duče koji više s nekog prozora, galski vođa koji se klanja pred Cezarom, Muhamed Ali koji laje na oborenog protivnika. Snažni i slabi. Eto šta ih zaista razdvaja. A Nikolas je znao kojoj će se strani prikloniti.

Tu, na svom ličnom poligonu za rasturanje, upoznao je Mlitavog. Dok su duvali, taj momak je izgovorio čarobne reči:

– Ej, pa tebe sam video ispred *Novog maharadže*!
– Da, pa šta? – odvratio je Nikolas.
– I ja sam često tamo – rekao je Mlitavi, pa dodao: – Slušaj ovo, pazi kakva muzika! – Onda je Nikolasu, koji je do tog trenutka slušao samo italijanski pop, pustio najtvrdi američki hip-hop, onaj opaki, iz čijih nerazgovetno ispljunutih tekstova svaki čas izleti poneko „jebi se“ i uspostavlja red.

Nikolasu se taj momak mnogo svideo, bio je drzak, ali prema njemu se ponašao s poštovanjem. I zato, kad je Mlitavi počeo da rastura šit u njegovoj školi, Nikolas ga je, iako momak nije bio iz Forčele, s vremena na vreme zvao da radi u haustoru.

Neizbežno je bilo da ih pre ili kasnije uhvate. Baš uoči Božića napravili su raciju. Bilo je to u Agostinovoj smeni. Nikolas je u tom trenutku stigao da ga odmeni i ništa nije primetio. Stražara su za tren oka skembali. Jastrebovi* su zaustavili neki automobil, tobože radi rutinske kontrole, a onda su ih smotali dok su pokušavali da se oslobode šita.

Zvali su Nikolasovog oca, a ovaj je, stigavši u kvesturu, zahtevao da osmotri sina bezizraznim pogledom koji se sve brže ispunjavao besom. Nikolas je dugo zurio u pod. A onda, kad je odlučio da podigne pogled, učinio je to bez trunke poniznosti, te mu je otac zalepio dva šamara, forhend i bekhend, žestoko, kao iskusni teniser. Nikolas ni „a“ nije rekao, samo su mu na oči izbile dve suze, ali ne zato što mu je bilo krivo, već zato što ga je zabolelo.

Tek tada je, kao furija, uletela i njegova majka. Svojom pojavom zauzela je ceo dovratnik, raširenim rukama poduprviši okvir vrata kao da pridržava zgradu. Njen muž se povukao u stranu da joj prepusti scenu. A onda ju je ona zauzela. Krenula je ka Nikolasu, sporim korakom, kao neka zver. Kad mu je

* Čuvena napolitanska jedinica policajaca u civilu na motorima čiji je zadatak bio da se bore protiv uličnih pljački prolaznika – uglavnom otmamljanja ženskih tašni. (Prim. prev.)

prišla toliko blizu kao da će ga zagrliti, prosiktala mu je na uvo: – Bruka i sramota – a zatim nastavila: – S kim si se to uhvatio, s kim? – Muž ju je čuo, ali nije razabrao šta je rekla, a Nikolas je uto ustuknuo tako naglo da se otac ponovo okomio na njega, pribivši ga uza zid: – Evo ga, narode. Rasturač. Da li je moguće, jebem ti?!

– Rasturač, nije nego – rekla je majka povukavši muža u stranu. – Bruka.

A šta si ti mislila – prasnuo je Nikolas – da se moj orman tek tako pretvorio u izlog *Fut lokera*? Od rada na pumpi subotom i nedeljom?

– Barabo mala. A sad ćeš u zatvor – rekla mu je majka.

– Ma kakav zatvor! – Na to ga je i ona ošamarila, slabije nego otac, ali je njen šamar bio precizniji i zvučniji.

– Bolje bi ti bilo da umukneš. Više mi bez nadzora iz kuće nećeš izaći – odbrusila mu je majka, a zatim se obratila mužu: – Nema nikakvog rasturača, jasno? Ne postoji i ne sme da postoji. Da završimo ovde šta imamo, pa da idemo kući.

– Bog te ubio da te ne ubio – gundao je otac. – Sad moram i advokata da platim!

Nikolas se vratio kući s roditeljima, koji su ga sprovedi kao dva karabinijera. Otac je gledao preda se, ka onima koji su ih dočekali: Leticija i Kristijan, Nikolasov mlađi brat. Neka vide tog nesrećnika, neka ga dobro u lice pogledaju. Majka je stajala pored Nikolasa, pognute glave.

Čim je spazio brata, Kristijan je ugasio televizor i skočio na noge, u tri koraka pretrčavši razdaljinu od sofe do ulaznih vrata, da bi se pozdravili onako kako to rade u filmovima: ruka u ruci, priljubljenih podlaktica, a zatim rame o rame, kao dva brata iz iste bande. Ali otac ga je prostrelio pogledom isturivši bradu. Nikolas se jedva uzdržao da ne prasne u smeh pred bratom kojem je bio idol i pomislio je kako će te večeri u njihovoj sobi imati čime da zadovolji Kristijanovu znatiželju. Razgovaraće do duboko u noć, onda će mu Nikolas razbarušiti kuštravu kosu kao svako veče kad mu poželi laku noć.

I Leticija je poželeva da ga zagrla, ali samo da bi mogla da ga pita: „Šta to bi? Ali zašto?“ Znala je da Nikolas rastura šit, onaj privesak koji joj je poklonio za rođendan sigurno nije malo platio, ali nije znala da je to postalo tako ozbiljno, mada, istini za volju, previše ozbiljno nije ni bilo.

Sutradan po podne svratila je da mu namaže usne i obraze niveom. – Tako će sve splasnuti – rekla je. Te nežnosti su ga malo-pomalo povratile. Poželeo je da je pojede, govorio joj je: – Osećam se kao onaj vampir iz *Sumraka*! – ali njena nevinost je bila previše važna. Pomirio se s tim da ona odlučuje o tome, te su se umesto toga nezasito ljubili, pribegavali pomoćnim strategijama dodirivanja i satima slušali muziku sa slušalicama u ušima.

U kvesturi su ih pustili kao lica na slobodi protiv kojih će biti pokrenuta istraga, pustili su čak i Agostina, koji je, uhvaćen na delu tokom svoje smene, mogao da nagrabusiti. Danima su se prisećali šta su jedan drugome pisali u porukama, jer su im oduzeli mobilne. Na kraju su došli do jednostavnog rešenja: Alvaro će preuzeti krivicu na sebe. Kopakabana je inscenirao dojavu, a karabinijeri u njegovom suterenu nađoše celu zalihu za rasturanje. Priznao je i da je navodno on momcima dao šit. Kad ga je Kopakabana obavestio da će završiti u zatvoru, rekao je: – Ne! Zar opet?! E, sranje! – To i ništa više. Zauzvrat mu je obećano da će mu plaćati mesečnu nadoknadu od bednih hiljadu evra. I da će mu, pre nego što ga odvedu u zatvor u Pođorealu poslati jednu Rumunku. Kopakabana mu je na to odvratio: – Videćemo šta može da se učini.

Momci su u međuvremenu za neku siću nabavili nove smartfone, ukradene, tek da imaju nešto kako bi mogli ponovo da okupe grupu. Obavezali su se da u svojim četovima ne pominju ono što se dogodilo, naročito nešto što im je svima bilo na pameti, a samo je Koštoreko uspeo da pretoči u reči: – Momci, pre ili kasnije, Nizida* nam ne gine. Možda ćemo baš tamo završiti.

* Ostrvce u Napuljskom zalivu na kojem se nalazi Kazneno-popravni dom za maloletnike. (Prim. prev.)

Svaki od njih je bar jednom zamislio kako ih maricom voze u maloletnički zatvor. Kako prelaze most koji to ostrvce spaja s kopnom. Kako ulaze i posle godinu dana izlaze, promenjeni. Spremni. Odrasli muškarci.

Za neke od njih to je bilo nešto kroz šta se mora proći, toliko su bili ubeđeni u to da su dopuštali da ih uhvate zbog manjih prestupa. Kad izađu, ostaće sasvim dovoljno vremena.

Ali u tom iščekivanju bili su poslušni, ni zucnuli nisu, a iz ćaskanja njihove grupe nije se mogao izvući nikakav dokaz. Zato su Nikolas i Agostino napokon dobili od Kopakabane poziv da posete *Novog maharadžu*. Ali Nikolas je želeo i nešto više – želeo je da ga predstave šefu četvrti. – Naravno da hoću da upoznam svoje dečake – odvratio je Kopakabana. I tako su Nikolas i Agostino u *Novog maharadžu* ušli u pratnji Kopakabane lično.

Nikolas ga je tada prvi put video. Zamišljao ga je kao nekog starca, no ispostavilo se da je Kopakabana tek bio prevalio četrdesetu. U kolima je, dok su se vozili ka klubu, rekao kako je zadovoljan njihovim radom.

Ponašao se prema njima kao da su njegova kurirska služba, mada malo ljubaznije. Nikolasu i Agostinu to nije smetalo, jer su svu pažnju bili usmerili na veče koje ih je čekalo.

– Kako izgleda? Kako je unutra? – zapitkivali su.

– To vam je jedan klub – odgovarao je on, ali njih dvojica su tačno znali kako izgleda. Videli su na *Jutjubu*, gde su prikazivane razne proslave i koncerti. Tim „kako izgleda?“ zapravo su ga pitali kakav je osećaj biti tamo, imati rezervisanu salu za sebe, kako izgleda kretati se u svetu *Novog maharadže*. Kako izgleda pripadati tom svetu.

Kopakabana ih je uveo na sporedni ulaz i odveo ih u svoj separe. Njih dvojica su se skockali, pa obavestili o svom izlasku roditelje i prijatelje kao da su pozvani na najvažnije okupljanje na svetu. Bilo je, na neki način, upravo tako: napuljsko visoko društvo, pederčići, svi su se oni tu okupljali. To mesto je komotno moglo da bude simfonija kiča, pohvala neukusu, ali nije bilo takvo. Bilo je odraz elegantne ravnoteže između majolike

pastelnih boja tipične za taj deo obale i bezmalo šaljivog duha Istoka: naziv *Maharadža*, *Novi maharadža*, potiče od ogromne slike postavljene nasred kluba, koju je naslikao i iz Indije u Napulj doneo jedan Englez. Brkovi, oblik očiju, brada, svila i meka sofa, štiti s naslikanim dragim kamenjem i mesec ka severu okrenut. Tu je počeo život mladog Nikolasa, zadivljenog ogromnom maharadžinom slikom.

Nikolas i Agostino celo veče su upijali pogledom prisutne, osluškujući u pozadini praskanje boca penušavih vina koje su otvarane jedna za drugom. Svi koji nešto znače bili su tu. Bilo je to mesto gde su poslovni ljudi, sportisti, javni beležnici, advokati i sudije mogli da nađu sto za koji će sesti i poznati se, kristalnu čašu kojom će nazdraviti. Klub koji bi te odmah naterao da zaboraviš taverne i tradicionalne restorane, lokale u kojima se služe dagnje s limunom i porodična pica, mesta koja posećujete po preporuci prijatelja, ili ona na koja se ide sa ženom. Lokal u kojem si mogao da sretnoš bilo koga i to bez potrebe da se zbog toga pravdaš, jer to bi bilo kao da si ga sreo na ulici. Bilo je prirodno sretati nova lica u *Novom maharadži*.

Kopakabana je za to vreme neumorno pričao, a Nikolasu je u mislima, uz svu tu probranu hranu i naci-frane goste, lebdela samo jedna reč. Lazarat. Imala je egzotičan prizvuk.

Albanska trava postala je nova sila. Kopakabana je, u stvari, imao dve poslovne aktivnosti: onu zakonitu u Riju i onu nezakonitu u Tirani. – Moraćeš jednom da me povedeš – govorio mu je Agostino, ispruživši se kako bi dohvatio ko zna koju po redu čašu vina. – To ti je najveća plantaža na svetlu, dečko. Trava na sve strane – odgovarao je Kopakabana, misleći na Lazarat, koji je postao najveća platforma za skupljanje trave. Ispričao je kako je uspeo da obavi važne kupovine, ali ostalo je nejasno kako je prenosio travu iz Albanije u Italiju a da pritom izbegne neprilike: morski i vazdušni putevi iz Albanije nisu bili sigurni. Roba se prevozila preko Crne Gore, Hrvatske i Slovenije i nekako uspevala da uđe u Furlaniju. Kopakabanina priča bila je prilično zbrkana. Agostino je, ošamućen od zasenjujućeg sveta koji je kružio

oko njega, slušao i nije slušao te priče, ali Nikolas je unedogled mogao da ih sluša.

Svaki tovar donosio je gomile novca, a kad se te gomile pretvore u bujice, nema načina da se sakriju. Nekoliko nedelja posle večeri u *Novom maharadži* pokrenuta je istraga protiv mafije i sve novine su pisale o tome: uhvatili su jednog Kopakabaninog narko-kurira i izdali još jedan nalog za hapšenje. Kopakabani nije preostalo ništa drugo do da se sakrije od ruke pravde. Nestao je, možda u Albaniji, ili je uspeo da ode u Brazil. Mesecima ga nisu videli. Tovari namenjeni Forčeli rasprodati su.

Agostino je pokušao da shvati šta se događa, ali s Kopakabanom ko zna gde i sa Alvarom u zatvoru – bilo je nemoguće.

– Beli i njegova grupa se drže... Da mi umre mama ako njima ne stiže roba – primetio je Lilihip.

Za Nikolasa i njegove postao je problem kuda otići po robu, koliko uzeti, kako prodavati, kako rasporediti smene. Gradsko tržište bilo je podeljeno između porodica. Ličilo je na prepravljenu mapu s novim imenima, a svakom imenu odgovarao je po jedan osvojen deo grada.

– Šta ćemo sad? – pitao je Nikolas. Bili su u Maloj sali, na ničijoj zemlji nastaloj ujedinjenjem bifea, kioska i kladionice s poker-aparatima. Svakojakih je tu bilo. Onih što su, smrknuti, psovali presporog konja i onih što su sedeli na barskoj stolici lica zagnjurenog u šolju s kafom, kao i onih koji su traćili platu za slot-mašinama. A tu su bili i Nikolas i njegovi prijatelji, pa čak i Kapelonijevi. Beli je očigledno bio do koske urađen – bilo je očevidno da je na kokainu, koji više nije ušmrkivao, već ga je sve češće ubrizgavao u venu. Igrao je stoni fudbal, sâm protiv dvojice svojih – Kukurikua i Divljaka. Bacao se s jedne osovine na drugu, kao pauk. Brbljiv, ali jedan od onih kojima ništa ne promakne, nijedna reč koja može makar slučajno da mu dođe do ušiju. A to Nikolasovo „šta ćemo sad?“ privuklo mu je pažnju.

– 'Oćete li da radite, deco? A?! – rekao je ne prestajući da okreće osovine. – Sad ćete da radite kao zamene. Ja ću vas poslati na neko drugo mesto gde su potrebni ljudi...

Nerado su prihvatili, jer nisu mogli drugačije. Posle izlaska Kopakabane sa scene tržište u Forčeli definitivno je zatvoreno.

Radili su za sve koji su imali rupe koje je valjalo pokriti. Umesto uhapšenih Marokanaca, dilera koje je spopala groznica, nepouzdanе dečurlije udaljene iz službe. Radili su za Močerino-ve iz četvrti Sanità, za porodicu Pezakane iz Kavona, ponekad bi otišli sve do Tore Anuncijate da pomognu Vitijelovima. Njihovo prodajno mesto se selilo. Ponekad bi to bio Belinijev trg, ponekad železnička stanica. Zvali su ih u poslednjem trenutku, tako da nisu ispuštali telefone iz ruku i po potrebi su uskakali na celoj teritoriji Kamore. Nikolasu je bilo dojadilo, prestao je, malo-po-malo, da rastura šit i više vremena je provodio kod kuće. Svi ti stariji od njega zarađivali su iako ni pišljiva boba nisu vredeli, ljudi koji su dozvolili sebi da ih uhvate na delu, koje su svaki čas slali u Podoreale: Beli im je obezbeđivao bedan posao.

Međutim, točak sreće se zavrteo.

To je bar bio smisao poruke koju je Agostino poslao Nikola-su dok je ovaj ispred Leticijine kuće pokušavao da objasni svojoj devojci kako je Renatinovo ponižavanje zapravo bio gest iz ljubavi.

– Dečko, Kopakabana se vratio u Napulj – rekao mu je Agostino čim je Nikolas zaustavio motocikl pored njegovog i Brijatorevog. Sedeli su na upaljenim motorima na poslednjem skretanju koje vodi ka *Novom maharadži*. Klub se nazirao u daljini; izgledao je još veličanstvenije kad je bio zatvoren.

– Sranje, da neće da propeva? – reče Brijatore.

– Ne, ne, Kopakabana je došao zbog nečeg veoma važnog.

– Da bi nama prepustio prodaju šita! – reče Brijatore i pogleda Agostina sa osmehom. Prvim tog dana.

– Jeste! Uozbilji se... Verovali ili ne, vraća se da bi organizovao venčanje, Mačorčina se ženi Violom Strijano, ljudi!

– Ozbiljno? – upita Nikolas.

– Da – a kako bi otklonio svaku sumnju, dodao je: – Majke mi.

-
- Sad će ovi iz San Đovanija da zapovedaju u našoj kući...
 - Ma, ko to zna – odvrati Agostino. – Kopakabana je ovde i hoće da nas vidi.
 - A gde?
 - Ovde, rekao sam ti, sad – reče pokazavši ka klubu. – Sad će stići i ostali.

To je bio trenutak da promeni život. Nikolas je to znao, osećao je da će mu se ukazati prilika. I evo je. Kad sudbina pozove, valja joj se odazvati. S jakima treba biti jak. Istini za volju, pojma nije imao šta će se dogoditi, ali je zato uposlio maštu.